

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce **SUPTel – DISK, s. r. o.**, se sídlem Plzeň, Hřbitovní 1322/15, zastoupeného Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Plzeň, Malá ulice 6, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 Af 36/2015-57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad v Plzni zahájil dne 12. 3. 2012 u žalobce, respektive jeho právního předchůdce, společnosti Disk obchod & technika spol. s. r. o., daňovou kontrolu zaměřenou na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010. V průběhu daňové kontroly byl žalobce opakovaně vyzýván k doložení skutečností prokazujících, že některé výdaje skutečně vynaložil na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Žalobce měl mimo jiné prokázat oprávněnost zahrnutí částky v celkové výši 300 000 Kč za analýzy spokojenosti zaměstnanců žalobce a částky v celkové výši 1 727 347,57 Kč za instalaci a provoz kamerového systému do daňově uznatelných výdajů. Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „správce daně“), na nějž s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, přešla příslušnost k vedení daňového řízení se žalobcem, seznámil žalobce s výsledky kontrolního zjištění dne 3. 10. 2013. Žalobce ve svém vyjádření navrhl doplnit dokazování výslechem svědků včetně jednatele

žalobce, pana Tomáše Jílka. Správce daně provedl výslech šesti osob, avšak navrhovaný výslech jednatele žalobce neprovedl, jelikož měl za to, že jednatel k projednávané věci vše podstatné již uvedl. Dne 4. 6. 2014 správce daně seznámil žalobce s novými výsledky kontrolního zjištění. Ve svém dalším vyjádření trval žalobce na provedení výslechu jednatele Tomáše Jílka a navrhl provedení důkazu výpisem z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o., k prokázání uskutečnění analýz spokojenosti zaměstnanců žalobce, které měl od uvedené společnosti obdržet. Správce daně těmto návrhům nevyhověl a dne 17. 10. 2014 s žalobcem projednal zprávu o daňové kontrole.

[2] Dne 21. 10. 2014 vydal správce daně dodatečný platební výměr č. j. 1694338/14/2301-24903-400595 na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010, jímž žalobci doměřil daňovou ztrátu nižší o 2 068 996 Kč a uložil mu povinnost uhradit penále ve výši 20 689 Kč. Správce daně tak žalobci neuznal náklady vynaložené na analýzy spokojenosti zaměstnanců a na instalaci a provoz kamerového systému, jako náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

[3] Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 8. 2015, č. j. 26385/15/5200-11435-710862. K námitce neprovedení důkazu výslechem jednatele Tomáše Jílka uvedl, že výpověď jednatele o záležitostech daňového subjektu nemůže být nikdy z podstaty věci hodnocena jako výpověď svědka ve smyslu § 96 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád"), nýbrž pouze jako tvrzení, které je daňový subjekt povinen prokázat důkazními prostředky. Na tomto závěru nemohla ničeho změnit ani skutečnost, že Tomáš Jílek v okamžiku projednání zprávy o daňové kontrole již jednatelem žalobce nebyl. Dále uvedl, že výpis z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o., sám o sobě nemůže svědčit jako důkaz, že analýzy spokojenosti zaměstnanců žalobce byly touto společností skutečně provedeny.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni. V ní především brojil proti neprovedení důkazu výslechem bývalého jednatele a výpisem z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o. Dále namítal nesprávné hodnocení důkazů správcem daně a porušení zásady volného hodnocení důkazů. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 Af 36/2015-57. V odůvodnění uvedl, že výslech jednatele žalobce jako svědka, byť po zániku jeho funkce, neshledal možným. Pan Tomáš Jílek by totiž v každém případě vypovídal o skutečnostech, k nimž došlo v době, kdy vykonával funkci statutárního orgánu žalobce, a proto by se vůči němu nejednalo o jinou osobu, jak pro výslech svědka požaduje daňový řád. Krajský soud vyšel subsidiárně z právní úpravy obsažené v § 126a občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř."), z nějž vyplývá, že bývalý statutární zástupce právnické osoby může být slyšen jen podle pravidel pro výslech účastníka řízení. Toto ustanovení dopadá na toho, kdo byl statutárním orgánem nebo jeho členem, v době výslechu už jím však není, ale má vypovídat o okolnostech týkajících se právnické osoby, které nastaly v době, kdy tuto funkci ještě vykonával. Tato zásada je natolik obecná, že dopadá jak do oblasti práva soukromého, tak i veřejného. Žalovaný měl oprávněně za to, že pan Tomáš Jílek uvedl v pozici jednatele žalobce veškeré skutečnosti, které mu byly známy. Z týchž důvodů krajský soud výslech pana Tomáše Jílka neprovedl ani sám.

[5] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel v prvé řadě namítal, že výslech jednatele daňového subjektu je jako důkaz v daňovém řízení obecně možný, a to fakticky v pozici účastníka řízení. V tomto směru odkazuje na úpravu občanského soudního řízení, která s důkazem v podobě výslechu účastníka řízení počítá. V jeho případě však byl možný výslech jednatele i v pozici svědka, neboť Tomáš Jílek by vypovídal o skutečnostech, které se týkají jiných osob, nikoli jeho v postavení statutárního orgánu stěžovatele. Pan Jílek byl v rozhodné době rovněž jednatelem společnosti DISKOBOL INVEST s. r. o., která pro stěžovatele zajišťovala instalaci a provoz kamerového systému. Bývalý jednatel stěžovatele, Tomáš Jílek, tudíž mohl vypovídat i o skutečnostech, které se týkají jiných osob, konkrétně o tom, proč a za co vystavila dodavatelská společnost stěžovateli předmětné faktury.

[7] Rozsudek krajského soudu stěžovatel dále označil za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se v otázce výslechu Tomáše Jílka, nevypořádal se skutečností, že tato osoba byla rovněž jednatelem dodavatelské společnosti DISKOBOL INVEST s. r. o. Krajský soud se dále nevyjádřil k námitce neprovedení důkazu výpisem z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o., a ani k námitce nesprávného hodnocení důkazů v řízení před správcem daně. Stěžovatel dále namítal, že zásada volného hodnocení důkazů a přenesení důkazního břemene na daňový subjekt nejsou bezbřehé; není proto možné, aby žalovaný na jednu stranu zamítal jeho důkazní návrhy a zároveň mu vyčítal, že svá tvrzení neprokázal. Žalovaný je oprávněn označit za neprokázaná pouze ta tvrzení, o nichž existují důvodné pochybnosti. Krajský soud měl tedy přezkoumat postup žalovaného i správce daně při hodnocení důkazů, to však neučinil.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel v zásadě opakuje svoji argumentaci z předešlých fází řízení. Odkázal proto na své rozhodnutí i vyjádření k žalobě a na odůvodnění napadeného rozsudku. Uvedl, že výslech jednatele stěžovatele jako svědka možný nebyl a aplikaci ustanovení občanského soudního řádu daňový řád (s výjimkou daňové exekuce) nepřipouští. Jednatel stěžovatele se k věci mohl vyjadřovat z pozice zástupce stěžovatele a nic mu nebránilo žalovanému sdělit všechny informace, které měl o daňové povinnosti stěžovatele k dispozici. Byl přítomen řadě úkonů prováděných finančním úřadem během daňové kontroly a vždy bylo vyhověno jeho žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření. Žalovaný tak předpokládal, že jednatel stěžovatele ve svých vyjádřeních uvedl vše, co mu bylo známo. Taková vyjádření je však třeba považovat nikoli za svědeckou výpověď, nýbrž za tvrzení stěžovatele, jež je třeba prokázat. Dle daňového řádu je tvrzení daňového subjektu jedním z důkazních prostředků. Je tedy zbytečné, aby byla táž osoba opakovaně vyslýchána jako svědek. Nadto by byla výpověď bývalého jednatele stěžovatele z hlediska sporné otázky, tj. zda výdaje související se zprovozněním kamerového systému budou hodnoceny jako daňově účinné, irelevantní, neboť jde o otázku daňově-právní, nikoli o zjišťování skutkového stavu. Podle žalovaného rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelností netrpí, neboť s obsahem a smyslem žalobní argumentace se krajský soud vypořádal. Není jeho povinností vyjádřit se ke všem dílčím námitkám, je-li zřejmé, že prozkoumal skutkový stav a v zásadě se ztotožnil se závěry správního orgánu.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[12] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, sp. zn. 2 As 44/2013). Nejvyšší správní soud má přitom za to, že krajský soud ve svém rozsudku posoudil všechny relevantní žalobní námitky, včetně argumentace zásadou volného hodnocení důkazů a přenesením důkazního břemene, uvedené v závěru žaloby. Neučinil tak sice výslovně, z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku, kde se vypořádal s tvrzenými deficity při zjišťování skutkového stavu věci, je nicméně zřejmé, že ani námitky o porušení zásad ovládajících dokazování v daňovém řízení krajský soud za důvodné nepovažoval.

[13] Neobstojí ani námitka, že se krajský soud nevypořádal se skutečností, že dnes již bývalý jednatel stěžovatele Tomáš Jílek byl rovněž jednatelem dodavatelské společnosti DISKOBOL INVEST s. r. o. Krajský soud se k této námitce vyjádřil na straně 9 napadeného rozsudku, a to tak, že výpověď Tomáše Jílka, jako osoby v postavení statutárního orgánu, o záležitostech stěžovatele, který je současně daňovým subjektem, nemůže být nikdy hodnocena v daňovém řízení, jako výpověď svědka. V podrobnostech pak krajský soud odkázal na přiléhavé odůvodnění rozhodnutí žalovaného (s. 20-25), s jehož argumentací se ztotožnil.

[14] K námitce, že se krajský soud nevypořádal s neprovedením důkazu výpisem z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o., uvádí Nejvyšší správní soud následující. Ze správního spisu je patrné, že správce daně se otázkou provedení analýz

spokojenosti zaměstnanců pečlivě zabýval; vyslechl stěžovatelem navržené svědky kromě jednatele Tomáše Jílka (k námitce neprovedení jeho výslechu viz níže) a provedl důkaz listinami předloženými stěžovatelem (jednalo se mj. o faktury od společnosti Smartconsulting s. r. o., příslušnou část účetního deníku 2010, smlouvu se společností Smartconsulting s. r. o., ze dne 5. 1. 2010, skartační protokol ze dne 15. 3. 2010 a prezentaci „*Vyhodnocení průzkumu zaměstnanecké spokojenosti*"). Skutkový stav zjištěný správcem daně tímto dokazováním a hodnocení provedených důkazů žalovaný následně zhodnotil jako správné, což obsáhle zdůvodnil na str. 11-16 rozhodnutí o odvolání. K výpisu z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o., pak uvedl, že ten je pouze potvrzením, že uvedený subjekt má oprávnění vykonávat činnosti tam uvedené, ovšem není a nemůže být důkazem o tom, že služby personálního poradenství byly skutečně poskytnuty. Skutkový stav zjištěný oběma správními orgány poté aproboval i krajský soud. Je sice pravdou, že se krajský soud výslovně nevyjádřil k námitce neprovedení důkazu zmiňovaným výpisem z živnostenského rejstříku, toto jeho opomenutí ovšem nedosahuje takové intenzity, aby se jednalo o závažné procesní pochybení, pro které je třeba napadený rozsudek zrušit. Stěžovatel totiž ani v kasační stížnosti neuvedl, jak konkrétně mělo provedení tohoto důkazu prokázat daňově relevantní skutečnost, tedy že analýzy spokojenosti zaměstnanců byly skutečně provedeny. I přesto, že se krajský soud k této otázce výslovně nevyjádřil, tak obstojí závěr daňových orgánů, že výpisem z živnostenského rejstříku se pouze osvědčuje, že daný subjekt je oprávněn podnikat v oborech činností v něm uvedených. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal.

[15] Co se týče samotného meritorního posouzení věci krajským soudem, Nejvyšší správní soud nemá důvodu odchýlit se od závěrů vyslovených v související věci v rozsudku ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 237/2017-23. V něm konstatoval, že bývalého člena statutárního orgánu daňového subjektu nelze v daňovém řízení vyslechnout jako svědka, týká-li se výslech období, kdy vykonával svoji funkci. Odkázal přitom na rozsudek zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Afs 15/2013-99, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*postavení daňových subjektů a třetích osob v daňovém řízení je specifické a navzájem odlišné. Mohou však nastat situace, kdy fyzické osobě může v daňovém řízení svědčit jak postavení svědka, tak i postavení daňového subjektu. Tato osoba tak bude mít dvojí status. Mezi tyto případy lze zahrnout i fyzické osoby, které jsou současně v postavení statutárního orgánu právnické osoby nebo jejího zástupce (případně prokuristy). Za použití pravidel logického vyvozování pak nelze dojít k jinému závěru nežli takovému, že v řízení, ve kterém fyzická osoba – statutární orgán právnické osoby na straně jedné vystupuje v pozici daňového subjektu (poplatníka daně), tj. osoby jednající za něj, nemůže v daňovém řízení současně vystupovat v pozici osoby třetí – osoby rozdílné od daňového subjektu – svědka. Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, poukazem na daňová řízení týkající se jiných osob, tak zakládá překážku provedení důkazu svědeckou výpovědí samotného daňového subjektu, resp. osob v postavení statutárního orgánu právnické osoby – daňového subjektu, tj. osob oprávněných jednat jejich jménem*. [...] *Uvedený závěr ovšem nelze přijímat absolutně, ale toliko v období, kdy fyzické osobě současně svědčí i postavení daňového subjektu, resp. osoby oprávněné za daňový subjekt jednat*." Uvedený výklad se uplatní i na dokazování v režimu daňového řádu, jelikož znění § 96 odst. 1 daňového řádu je prakticky totožné s první větou § 8 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

[16] Poslední větu citované pasáže rozsudku č. j. 7 Afs 15/2013-99, nelze vykládat tak, že poté, co osoba přestane být v postavení statutárního orgánu daňového subjektu – právnické osoby, její výslech jako svědka o skutečnostech nastalých v době výkonu funkce již přichází v úvahu. Takový výklad totiž neodpovídá procesním předpisům upravujícím soudní řízení (srov. § 126a o. s. ř., a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 5 Afs 6/2010-101). V rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-52, zdejší soud – ve vztahu k dokazování v daňovém řízení – konstatoval, že *„postavení svědka v jakémkoli řízení (ať už správním či soudním) se obecně vyznačuje především tím, že svědkem je ten, kdo má vypovídat o skutečnostech, které se týkají jiných osob, nikoliv svědka samotného (tento závěr pro daňové řízení výslovně stanoví § 8 odst. 1 věta první* [zákona o správě daní a poplatků]*). Pro srovnání je možno odkázat na podrobnější úpravu postavení svědka v předpisech občanského práva procesního. Občanský soudní řád (jehož ustanovení o postavení svědka se s ohledem na § 64 s. ř. s. uplatňují i v soudním řízení správním) stanoví, že výslech fyzické osoby, která má vypovídat o okolnostech týkajících se právnické osoby a nastalých v době, kdy byla jejím statutárním orgánem nebo členem tohoto orgánu, se provede jako výslech účastníka řízení, nikoliv jako výslech svědka (§ 126a ve spojení s § 131 o. s. ř.).“*

[17] S ohledem na tuto judikaturu Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku č. j. 6 Afs 237/2017-23, v související věci uzavřel, že správce daně nemohl provést důkaz – výslech svědka Tomáše Jílka – proto, že v době jeho rozhodování byl pan Jílek stále jednatelem stěžovatele. Jmenovaný v průběhu odvolacího řízení sice již jednatelem stěžovatele nebyl, avšak případný výslech by se stále vztahoval k období, kdy tuto funkci vykonával, a nebylo jej tudíž možno provést.

[18] Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že pan Tomáš Jílek byl zároveň jednatelem společnosti DISKOBOL INVEST s. r. o., která měla u stěžovatele provést instalaci a zajistit provoz kamerového systému. Opačný výklad by se příčil smyslu shora vyložené právní úpravy. Okolnost, že ve stěžovatelově případě se v rozhodné době v osobě pana Tomáše Jílka spojovalo oprávnění jednat za daňový subjekt i za jeho dodavatele, vylučuje, aby skutečnosti, jež by byly obsahem výpovědi této osoby, byly považovány jednou za vyjádření daňového subjektu a jednou za svědeckou výpověď. Nelze připustit, aby tatáž osoba vypovídala o týchž skutečnostech nastalých v určitém okamžiku jak v pozici účastníka řízení, tak v postavení svědka.

[19] Nejvyšší správní soud také přisvědčil závěru krajského soudu i žalovaného, že správce daně jednateli stěžovatele, Tomáši Jílkovi, umožnil uplatnit práva i povinnosti v rámci vedené daňové kontroly; Tomáš Jílek k jednotlivým zjištěním také jménem stěžovatele předkládal vyjádření. Byl tedy správný předpoklad žalovaného, že v těchto vyjádřeních jménem stěžovatele sdělil veškeré skutečnosti, jež mu byly k daňové povinnosti stěžovatele známy. Jelikož § 93 odst. 1 daňového řádu řadí mezi důkazní prostředky i tvrzení daňového subjektu, nelze než uzavřít, že jednatel stěžovatele měl kdykoli během řízení možnost uvést k věci všechno, co věděl, přičemž bylo povinností daňových orgánů zvážit relevanci těchto tvrzení v procesu zjišťování skutkového stavu věci. Stěžovatel se jeho výslechu ve správním řízení domáhal, aniž by však specifikoval, jaké další skutečnosti by z něj žalovaný mohl zjistit. Žalovaný nadto správně podotkl, že z hlediska výdajů na instalaci a zprovoznění kamerového systému bylo stěžejní zodpovědět

otázku, zda budou tyto výdaje hodnoceny jako náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Jednalo se tedy o otázku právní kvalifikace těchto výdajů jako daňově účinných, nikoli o zjišťování skutkového stavu. Lze tedy souhlasit se žalovaným, že výpověď jednatele by pro danou věc byla irelevantní. Námitku neprovedení důkazu svědeckou výpovědí bývalého jednatele proto Nejvyšší správní soud, ve shodě s krajským soudem, shledal jako nedůvodnou.

[20] Kromě námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, spočívající v neprovedení důkazu výpisem z živnostenského rejstříku společnosti Smartconsulting s. r. o., a neprovedení výslechu jednatele stěžovatele, stěžovatel žádné jiné konkrétní kasační námitky proti skutkovým zjištěním žalovaného, aprobovaným krajským soudem, nevznesl. Skutkovými zjištěními vyplývajícími z provedených důkazů se proto nemohl zabývat ani Nejvyšší správní soud (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.).

[21] Ze všech shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jí proto zamítl.

[22] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu